

CAJA CAZEMIER

Sky is the limit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

‘Vlieland is zó mooi!’ zei de moeder van Sky. ‘Wie wil daar nou niet wonen?!’ Ze leunde ontspannen tegen het aanrecht, haar hand losjes om het handvat van de theepot.

‘Ik!’ zei Sky. Met opgetrokken schouders, haar vuisten op haar heupen geplant en haar voeten stevig op de grond stond ze tegenover haar moeder. Haar grond, haar geboortegrond, haar Hengelo. ‘Ik ga dus niet! Never nooit niet. Ik wil hier niet weg!’

Haar moeder glimlachte. ‘Je vond het altijd heerlijk om naar Vlieland te gaan.’

‘Voor vakantie, ja. Niet om er te wonen! Pfff, het idéé alleen al!’ Ze blies haar verontwaardiging in haar moeders gezicht.

Haar vader was gaan zitten, misschien was het de bedoeling wel dat ze alle drie zouden gaan zitten. Met een kop thee erbij. Voor een gesprek. Een ernstig gesprek.

‘Sky, we moeten je iets vertellen.’ Zo was haar moeder begonnen, maar ze stond nog steeds en Sky ook. Stokstijf van schrik.

Sky draaide zich nu om naar haar vader, die de krant voor hem op tafel oprolde en bleef oprollen, steeds in het rond. ‘Pap! Zeg dat het niet waar is!’

‘Ik heb vanmorgen gehoord dat ik ben aangenomen. Dat is goed nieuws, Sky. Ik heb weer een baan.’

‘Op Vlieland!’ Haar moeder juichte bijna.

Haar vader stond op en kwam op haar af. Zijn grote handen

drukten haar opgetrokken schouders naar beneden. ‘En ik denk dat het een fantastische omgeving is voor ons allemaal om te wonen.’

Sky keek van haar vader naar haar moeder en weer terug naar haar vader. Dit was ongelooflijk! Dit was te erg voor woorden! Dit was kindermishandeling! Je mocht vast niet een kind dwingen te verhuizen.

‘Het biedt allemaal nieuwe mogelijkheden,’ zei haar moeder. ‘Voor ons allemaal. Ik ben zó blij. En weet je, ik ga een Bed & Breakfast beginnen, ik kan fotograferen, ik heb allemaal plannen... O, ik voel me boordevol energie! We gaan...’

Sky keek langs haar moeder door het keukenraam naar buiten, de kleine winterse tuin in. Alles is mogelijk, had haar moeder bij haar geboorte gezegd, en ze wilde voor haar dochter dat die alles zou kunnen bereiken wat ze wilde. Daarom heette ze Sky. Zelf geloofde haar moeder er heilig in: *the sky is the limit*. Als je wilt, kun je werkelijk alles bereiken. Ze was een echte optimist: voor haar was het glas altijd half vol. Dus toen ze haar baan verloor, zag ze dat vooral als een nieuwe kans. Dat haar vader een half jaar eerder zijn werk in de bouw ook al kwijt was geraakt en hele dagen thuiszat en het geld straks op dreigde te raken, ook daarin zag ze alleen maar mogelijkheden.

‘We kunnen ons hart volgen,’ zei ze nu. ‘We kunnen het dus gewoon doen! Sterker nog, we gáán het doen!’

‘Heb ik daar ook nog iets over te zeggen?’ Sky keek weer van de een naar de ander. Hun gezichten straalden, ze waren duidelijk heel blij allebei. ‘En wat vindt Boy ervan?’

Het was te bizar voor woorden, wat haar nu overkwam. Nietsvermoedend was ze vanochtend opgestaan. Een doodgewone zaterdag, die net als alle andere zaterdagen was begon-

nen met een gezamenlijk ontbijt met zelfgebakken broodjes en een atletiekwedstrijd van haar en een voetbalwedstrijd van Boy. Een heel gewone zaterdag, waarop haar hele leven zomaar eventjes totaal overhoop werd gegooid.

‘We moeten het Boy nog vertellen,’ zei haar vader. ‘Maar die vindt het vast heerlijk.’

‘We wilden het eerst aan jou vertellen,’ zei haar moeder. Drie glazen thee werden alsnog op tafel gezet. ‘Kom even zitten.’

Sky schudde haar hoofd en bleef staan. Hallo zeg, ze was veertien, ze konden haar niet zomaar meenemen!

‘Maar jullie hebben helemaal niet aan mij gedacht. Ik kan toch niet weg hier?! Mijn school, mijn vriendinnen, mijn atletiek, mijn gitaarles...’

‘Dat heb je daar ook allemaal,’ zei haar moeder. ‘Min of meer.’

‘Je wilt hier niet weg, bedoel je,’ zei haar vader met de krant nog altijd opgerold in zijn hand. ‘We snappen dat heel goed. Afscheid nemen is nooit fijn. Laat het maar eventjes bezinken.’

‘Ja,’ zei haar moeder. ‘Misschien dat je er over een paar dagen anders over zult denken.’

Dus niet, dacht Sky. ‘Nóóit zal ik er anders over denken!’ riep ze. En stampend liep ze de keuken uit, naar buiten, door de tuin naar het pad achter de huizen langs.

Het was koud, het had gevroren vannacht en misschien vroor het nog wel. Gelukkig was het maar vier huizen naar Pip.

Zodra ze bij haar beste vriendin over de drempel stapte, begon ze te roepen: ‘Pip! Pip! Moet je horen! Er is iets vreselijks gebeurd.’

Maar haar vriendin zag ze niet.

‘Pip! Waar ben je? Pip!’ Lekker om even te schreeuwen.

Maar daar dacht Pips moeder anders over. ‘Lieve help, Sky, moet dat met zo veel decibellen?’ Ze drukte haar handen op haar oren. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Waar is Pip?’ Sky wilde het natuurlijk eerst aan haar vriendin vertellen. Pips moeder wees naar boven en Sky stormde de trap op terwijl ze Pips naam bleef roepen. *Dit-kan-ik-dan-nooit-meer-doen*, dreunden haar voeten op de treden, *dit-ga-ik-dus-nooit-ac-cep-te-ren*.

Pip kwam haar kamer al uit en botste bijna tegen Sky op. ‘Wat is er?’

‘Een ramp!’

‘Wat dan?’ Pip trok haar mee en duwde haar op bed.

‘We gaan verhuizen!’ riep Sky veel te hard.

‘Wat?!’ Pip schrok ook. ‘Waarnaartoe?’

‘Naar Vlieland!’

‘Waarom?’

‘Ja, weet ik het. Omdat mijn ouders dat willen.’ Sky dacht heel even na. ‘Mijn vader heeft er een baan.’

‘Als wat?’

‘Weet ik niet.’

‘En wanneer?’

‘Weet ik niet.’

‘En waar gaan jullie dan wonen?’

‘Weet ik niet!’

‘Jij weet ook niet veel.’

‘Pip, ik wil niet!’

Het was alsof Pip dat niet had gehoord. Ze keek langs Sky en zuchtte: ‘Gaaf! Dan is het net alsof je altijd vakantie hebt...’ Ze ging rechtop zitten. ‘Dan kom ik heel vaak bij je logeren. Super! Gaan we naar het strand!’

‘Pip! Doe niet zo raar! Ik moet weg en ik wil helemaal niet weg. Ik wil niet naar Vlieland, ik wil niet naar Parijs, ik wil niet naar Amsterdam, ik wil niet naar Spanje...’

‘Waar heb je het over? Wie zegt dat jij naar...’

‘IK WIL NIET WEG!’ Sky hijgde ervan, binnen in haar bonsde een groot ongeluksgevoel. ‘Ik wil niet weg. Nergens heen. Ik wil hier blijven, bij jou, bij Isabel, bij de anderen, op mijn school, gewoon hier in Hengelo.’ *Je bent al mijn hele leven mijn beste vriendin. Hoe kan ik zonder jou?*

Ze keken elkaar aan. Drong het eindelijk tot Pip door?

‘En hoe moet dat dan met school?’ vroeg Pip. ‘Is er wel een school?’

‘Ik ga niet mee. Ik ga gewoon niet mee,’ zei Sky.

Pip sloeg haar arm om de schouders van Sky. ‘Je komt gewoon bij ons wonen.’ Zo bleven ze even zitten. Toen ze Sky uiteindelijk losliet, moest Pip vreselijk gapen. ‘O, sorry.’

‘Moe?’ vroeg Sky.

Pip knikte.

Sky keek om zich heen naar het kleine, volle kamertje. Haar zusjes hadden een grotere kamer, maar die moesten ze delen. Het huis was niet groot genoeg, ze waren met z’n zessen bij Pip thuis. Ook haar eigen moeder had weleens verzucht dat ze een extra kamer wilde. Het woord verhuizen was dan ook al eerder gevallen, maar sinds haar vader werkloos was, was het op dat gebied heel rustig. En verhuizen... Sky had altijd gedacht dat dat binnen Hengelo zou zijn. En dat was best spannend, dat wilde ze wel, zelfs als ze Pip dan niet meer vier huzen verderop had. Maar NIET weg uit Hengelo.

‘Er is vast wel iemand van school die een kamer over heeft,’ zei ze. ‘En anders ga ik op mezelf wonen. Of bij opa.’

‘Dat vinden je ouders nooit goed.’ Pip gaapte weer.

Sky zuchtte. ‘Nee, dat denk ik ook niet.’
Pip deed mee met zuchten. ‘Wat erg!’
‘Erg?’ Sky rolde met haar ogen. ‘Een ramp!’

2

‘Toe-oet!’

Sky schrok van de sloopshoorn boven haar hoofd. Drie keer loeide hij, en een stel meeuwen vloog krijsend op. Domme beesten, dacht ze, die moesten beter weten.

Om haar heen heerste de opgewonden stemming van vakantiegangers, maar zij had in gedachten verzonken voor zich uit staan staren naar de zee, die net zo grijs was als de lucht erboven. Het rood van de boeien was de enige kleur. Ze voelde hoe het schip trilde en zich losmaakte van de kade. De haven van Harlingen gleed voorbij, de pier lieten ze algauw achter zich. Een paar meeuwen vlogen met hen mee, op weg naar Vlieland.

Toen klonk een mechanische stem over het dek: ‘Namens de kapitein en de bemanning heet ik u welkom aan boord. De overtocht duurt anderhalf uur. Wij wijzen u erop...’

Sky luisterde niet. Ze rilde. Hier, op het open water, was het nog kouder dan het al was.

‘Ga je mee naar beneden? Iets warmes drinken?’ Haar moeder legde een hand op haar schouder.

Sky schudde die van zich af. Ze bleef voor zich uit staren.

‘Joepie! Warme chocolademelk met slagroom!’ Boy rende al in de richting van de trap naar het benedendek.

‘Nou, ik zie je wel verschijnen beneden,’ zei haar moeder en ze liep bij Sky weg.

Sky keek naar het water dat opzij werd geduwd door de

boot. Ze had hoog gesprongen, ze had laag gesprongen, ze had gehuild, gepraat, gesmeekt. Zelfs dagenlang niets gezegd, bij wijze van straf. Het had allemaal niets uitgemaakt. Haar ouders waren vol begrip – ze mocht zwijgen, smeken, praten, huilen of springen – maar ze gingen wél naar Vlieland.

Ze hadden het er maar druk mee. Hoe en wat precies, en wat ze allemaal regelden, Sky wist het niet. Ze wilde het niet weten. Maar één ding werd steeds duidelijker: het was niet meer terug te draaien. Haar vader had zijn handtekening gezet en hij kon per 1 maart op de werf aan het werk.

En nu waren ze op weg naar dat stomme eiland. Dit was nog geen verhuizing, dit was alleen maar kerstvakantie. Ze zouden een paar dagen bij Ada logeren, een goede vriendin van haar moeder. Of eigenlijk was Ada een goede vriendin van haar oma, de moeder van de moeder van Sky, maar omdat die was overleden toen Sky heel klein was, had Ada de rol van oma overgenomen. Ze waren er vaker geweest. Vroeger, toen Vlieland nog leuk was.

‘Dat komt toch prachtig uit! Wat hebben wij toch een geluk!’ Sky hoorde het haar moeder nog zeggen. ‘Ada wordt ook een dagje ouder, en als ze haar kinderen en kleinkinderen wil zien, is het voor haar een hele reis. Zij huurt een huis vlak bij haar kinderen, en wij huren haar huis.’

‘Maar als ze óns nou wil zien...’ probeerde Sky nog.

Een baan, een huis, een school, een verhuisdatum. Alleen nog geen vergunning voor de Bed & Breakfast. ‘Maar die komt wel! Het is een kwestie van tijd.’ Natuurlijk geloofde haar moeder dat het goed kwam.

Sky hoopte elke dag dat het níét goed kwam, maar ze ging verliezen...

Ze kneep haar tranende ogen half dicht tegen de snijdende

wind. Voor de duizendste keer kneep ze haar lippen stijf op elkaar. Ze drukte haar nagels in haar handpalmen en dacht: *ik wil niet, ik wil niet, ik wil niet.*

Ze had niets te willen.

Twintig minuten hield ze het uit op het bovendek, toen ging ze, verkleumd tot op het bot, naar binnen. Benedendeks liep ze een rondje om haar familie te zoeken. Ze zaten bijna vooraan met z'n drieën rond een tafeltje. Haar moeder met haar gele trui op een knalrode broek, haar vader zoals gewoonlijk in een grijze, door haar moeder gebreide Noorse trui, en Boy, kauwend op een van de koordjes van zijn capuchon, gebogen over zijn spelcomputer.

Sky deed haar jas uit en haar muts af. Zelf droeg ze ook graag iets met kleur. Haar jas was lekker fel lichtblauw, haar sjaal, muts en wanten had ze zelf gebreid. Ze hield ervan om samen met haar moeder hun eigen kleren te maken. Alleen hadden ze dat de laatste weken helemaal niet meer gedaan.

Zwijgend schoof ze aan.

‘Ha Sky, uitgewaaid?’ vroeg haar vader.

‘Koud hè? Wil je ook chocolademelk?’ zei haar moeder.

Ze schudde haar hoofd.

Boy wees naar de ramen. ‘Kom je mee kijken, daar?’

Opnieuw schudde Sky van nee.

‘Heb je je tong verloren?’ vroeg Boy eigenwijs.

‘Doe niet zo stom!’

Haar ouders hadden dat ook al een paar keer gezegd vandaag, en gevraagd of ze niet wat gezelliger kon zijn. Nee, dus.

Sky haalde haar mobiel tevoorschijn, maar haar vingers waren stijf en koud. Ze moest eerst een paar minuten blazen, daarna kon ze pas naar Pip appen.

Ze keek op. ‘Is hier geen wifi?!’

‘Jawel,’ zei haar vader.

‘O, gelukkig, je kunt toch nog wel wat zeggen,’ zei haar moeder.

Sky tuurde op haar schermpje. O ja, er was inderdaad wifi, maar de verbinding was slecht. Dan maar een sms.

‘Wat doe je?’ vroeg ze aan Pip.

Het antwoord kwam direct: ‘Beetje hangen. Me vervelen. Jou missen.’

Dat was lief van Pip. ‘Ik mis jou ook. Love you.’ En ze stuurde een hele rij hartjes.

Daarna wilde ze op Instagram, maar de verbinding was echt prut.

Gatver, dit gaat nergens over. Stomme boot! Nu kon ze helemaal niks.

De stemmen van haar ouders drongen vaag tot haar door. Boy rende heen en weer en kwam zeuren om een wit zeehondenknuffeltje. Was hij daar niet wat te oud voor? Hij was négen. Sky rolde met haar ogen en staarde een andere kant op.

Anderhalf uur was lang, en nu ze geen wifi had, verveelde ze zich te pletter. *Later, als we naar huis gaan, zitten we dus altijd anderhalf uur op die boot.* Nee, ze moest de andere kant op denken. *Straks, als we van huis weg willen, moeten we eerst anderhalf uur met de boot...*

Dat was te erg. Ze moest maar aan iets anders denken, iets leuks, maar wat was er leuk? Vakantie was normaal gesproken leuk. De kerstdagen met opa. Ook al woonde hij dichtbij, met kerst kwam hij altijd logeren, dat was vaste prik. Hij hield van grapjes en van spelletjes, dus dat waren altijd gezellige dagen. Wat was er nog meer fijn? Naar Vlieland gaan was vroeger ook leuk. De laatste keer dat ze hier was, was anderhalf jaar geleden in de meivakantie. Maar het was nu winter. Vriendinnen

waren leuk, maar niet als je ze achter moest laten en je ze alleen nog maar op Skype kon zien. Of als je nieuwe moest maken... Speerwerpen was super, een van de gaafste onderdelen van atletiek vond ze dat. Gitaarspelen was tof, en misschien was basgitaar nog leuker, ze wilde heel graag in een band spelen later. Haar blauwe haar was leuk!

Sky grinnikte. Dat was een half gelukte actie om haar ouders te laten schrikken.

Pip had haar geholpen en haar korte haar was echt mooi blauw geworden.

‘Sky! Je haar!’ Haar moeder.

‘Wat heb jij nou gedaan?!’ Haar vader.

Iets wat jullie niet leuk vinden, zonder overleg. Ze had het niet gezegd, ze snapte zo ook wel dat het kinderachtig was, maar ze genoot van de opengevallen monden en de verbazing in hun blik. Toch had ze de glimlach van haar moeder wel gezien. Die had ook direct haar fototoestel gepakt. ‘Leuk,’ had ze gezegd. ‘Weer eens wat anders.’

Dus zo heel erg waren ze ook weer niet geschrokken. Nou ja, haar moeder verfde haar haar tenslotte ook altijd. Daar had ze niet bij stilgestaan, zo normaal was ze de rode haren van haar moeder gaan vinden. Haar vader vond het jammer van haar eigen kleur. ‘Je hebt zulk prachtig blond haar,’ had hij gezegd.

Ze had zin in wat drinken, maar vertikte het haar ouders om geld te vragen. Sky stond op. Ze negeerde de vraag van haar broertje waar ze heen ging. Ze ging nergens heen. Ze liep zomaar wat over het licht deinende schip. Vroeger vond ze dat grappig als de vloer onder je voeten op en neer ging. Nu was het alleen maar stom om geen vaste grond onder je voeten te hebben.

Ze bleef een tijdje staan kijken naar een televisiescherm waarop de positie van de boot aangegeven werd. Vanaf hier nog drie kwartier. Er was reclame, er was nieuws, er was informatie over de boot. Heel interessant allemaal, maar niet heus. Ze konden beter een speelfilm uitzenden.

Ze greep haar mobiel en probeerde of ze op andere plekken betere verbinding had. Natuurlijk niet! Wat had ze dan gedacht... Ze scrolde door oude berichten op Instagram. Kijk dan, hier... Pip, Pip en zij samen, Pip en Isabel, haar andere beste vriendin. Pip en Isabel en zij met z'n drieën. Vriendinnen van school... Toen was haar leven nog normaal. Ze leunde tegen een paal, vlak bij een groepje jongeren van een jaar of zeventien, achttien. Een van de meisjes schoof iets op en klopte met haar hand op de vrijgekomen plek. Sky ging op het puntje van de bank zitten.

‘Dank je.’

‘Tof haar heb je!’ zei het meisje.

Sky glimlachte, voelde zich ineens een klein beetje beter.

‘Ben je wel eens eerder op Vlieland geweest?’ vroeg het meisje.

‘Jawel.’

‘Ik niet! En ik vind het nu al leuk! Die boot en zo! Ik ben nog nóóit op de Waddeneilanden geweest. Wel op Ibiza en Corsica en Malta. Met het vliegtuig. Met mooi weer. Maf hè, en nog nooit op een Nederlands eiland en al helemaal niet in de winter. Heel apart.’ Het meisje veegde met haar hand een losse pluk haar naar achteren en vroeg er direct achteraan: ‘Waar logeer jij?’

‘Wij slapen bij een vriendin van mijn moeder.’

‘Wauw, dat is mooi als je iemand kent.’

Waarom ze het deed, wist ze niet, maar ineens hoorde Sky

zichzelf zeggen: ‘We gaan hier wonen, mijn vader heeft hier een baan, en mijn moeder wil een Bed & Breakfast beginnen. We gaan nu vooral om van alles te regelen.’ En toen verbeterde ze zichzelf: ‘Zij gaan nu vooral om van alles te regelen.’

Het meisje keek haar lachend aan. ‘Hoe tof wil je het hebben? Leuk man!’

‘Ik heb er anders weinig zin in,’ bekende Sky.

‘Hoezo?’

‘Ik wil niet weg waar ik nu woon. Dit is iets wat mijn ouders willen, ik niet.’

Ze knikte. ‘Hm, ja, snap ik. Toch ben ik jaloers op je. Op een eiland wonen!’

Maar Sky was jaloers op dat meisje. Als zij zo oud was, dan hoefde ze vast niet mee te verhuizen...

‘En jij? Waar slaap jij?’ vroeg Sky.

‘We hebben een appartement in het dorp gehuurd, ik weet niet eens precies waar. Verjaardagscadeautje van de pa van die daar.’ Het meisje wees naar een van de jongens. ‘Hij is de 31ste jarig. We gaan met z’n zessen oud en nieuw vieren op Vlieland. Tof, hè? Ben jij vaak op Vlieland geweest?’

‘Vroeger toen ik klein was best vaak. Mijn moeder is altijd al dol geweest op het eiland. De laatste jaren niet meer zo veel.’

Toen greep het meisje ineens naar haar maag. ‘Help, wat doet die boot raar! Dat is niet zo tof.’

Sky keek door de vuile ruiten naar buiten. Ze zag nu rechts en links een eiland liggen: Terschelling en Vlieland. Dat betekende dat ze op het noordelijkste stuk voeren, waar het altijd erg schommelde. Ze voelde het ook in haar maag op en neer gaan.

‘Oeps!’ riep het meisje. ‘Dit is heel serieus.’

De jongen die bijna jarig was, zei: ‘Dat is de stroming van de

Noordzee. De boot gaat altijd eerst een stuk rechtdoor, en buigt dan af naar Vlieland. Dan vaar je een eindje langs het eiland.’

‘Laten we naar buiten gaan,’ stelde een van de anderen voor. Ze deden hun jassen aan en stonden op.

Het meisje duwde even met twee vingers tegen de bovenarm van Sky. ‘Hé, het komt vast goed.’

Sky keek haar na. Er waren meer mensen die het dek op gingen. Ze wist wat er te zien was buiten: het strand, de jachthaven, het dorp met de veerdam. Het uitzicht geloofde ze wel, maar ze voelde zich wel wat beter. Een beetje dan.